

1 CHLAPEC, KTERÝ ZŮSTAL NAŽIVU

2
3 *Když Joanne Rowlingová začala psát svůj první příběh Harry Potter a Kámen*
4 *mudrců, nebyla ještě spisovatelkou a určitě netušila, že se tímto příběhem*
5 *proslaví. V první kapitole se dozvídáme, proč všichni kouzelníci oslavují. Je 1.*
6 *listopadu 1981.*

7
8
9 V Zobí ulici takového člověka ještě nikdy neviděli. Byl vysoký, hubený a velice
10 starý, soudě podle jeho stříbrných vlasů a vousů, dost dlouhých, aby si je mohl
11 zastrčit za opasek. Na sobě měl dlouhý hábit, purpurový plášť, který vlácel po
12 zemi, a na nohou boty na vysokém podpatku a s přezkami. Modré oči za
13 půlměsíčovými brýlemi měl jasné a zářivé a svítily v nich malé jiskřičky, a nos měl
14 velice dlouhý a křivý, jako by ho kdysi měl aspoň dvakrát zlomený. Jmenoval se
15 Albus Brumbál.

16 Albus Brumbál si zřejmě vůbec nepřipouštěl, že se právě ocitl v ulici, kde
17 všecko od jeho jména až po jeho vysoké boty bylo nevíтанé. Přehraboval se v
18 kapsách svého pláště, jako když něco hledá. Zřejmě si však uvědomil, že ho
19 někdo pozoruje, poněvadž naráz zvedl hlavu a podíval se na kočku, která se na
20 něj z opačného konce ulice ještě pořád upřeně dívala. Pohled na ni jako by ho z
21 nějakého důvodu pobavil. Uchechl se a zamumlal: „To jsem si mohl myslet.“

22 Ve vnitřní kapse pláště našel, co hledal. Vypadalo to jako stříbrný zapalovač.
23 Otevřel ho, pozvedl vzhůru a cvakl. Nejbližší pouliční svítlna s tichým
24 zapraskáním zhasla. Brumbál cvakl znovu, a další lampa zablikala a potemněla.
25 Celkem dvanáctkrát cvakl Zhasínadlem, až jediným světlem v celé ulici zůstaly
26 dva vzdálené maličké body jako dírký po špendlíku: oči kočky, která ho
27 pozorovala. Kdyby teď kdokoliv vyhlédl z okna – dokonce i paní Dursleyová, která
28 měla oči jako trnky –, nedokázal by zjistit, co se to dole na chodníku děje. Albus
29 Brumbál zastrčil Zhasínadlo zpátky do kapsy a zamířil k domu číslo čtyři; tam se
30 posadil na zídku vedle kočky. Nepodíval se na ni, ale po chvíli ji oslovil.

31 „To je ale náhoda, že jsme se tu sešli, profesorko McGonagallová.“

32 Otočil se k mourovaté kočce a chtěl se na ni usmát, ale nebyla tam už. Místo
33 na kočku se usmíval na dost přísně vyhlízející ženu, která měla na nose hranaté
34 brýle přesně téhož tvaru jako skvrny, jež zdobily kočku kolem očí. Měla na sobě
35 také plášť, ale smaragdově zelený, a černé vlasy stažené do tuhého uzlu. Bylo na
36 ní vidět, že je nazlobená.

37 „Jak jste zjistil, že jsem to já?“ zeptala se.

38 „Milá paní profesorko, v životě jsem neviděl kočku, která by seděla tak
39 strnule.“

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Zdeněk Sotolář.

Dostupné z Metodického portálu www.rvp.cz, ISSN: 1802-4785.

*Provozuje Národní ústav pro vzdělávání, školské poradenské zařízení a zařízení pro další
vzdělávání pedagogických pracovníků.*

40 „Kdybyste celý den proseděl na zídce, byl byste strnulý taky,“ odsekla
41 profesorka McGonagallová.

42 „Celý den? Když jste přítom mohla oslavovat? Cestou sem jsem viděl aspoň
43 tucet hostin a večírků.“

44 Profesorka McGonagallová rozmrzele ohrnula nos.

45 „To jistě, všichni dnes oslavují, já vím,“ pronesla netrpělivě. „Člověk by si
46 myslel, že budou trochu opatrnější, ale ne – dokonce i mudlové si všimli, že se
47 něco děje. Bylo to v jejich zprávách.“ Pohodila hlavou ke ztemnělému oknu
48 obývacího pokoje u Dursleyových. „Slyšela jsem to. Hejna sov... meteory... Tak
49 úplně hloupí zase nejsou. Museli si něčeho všimnout. Meteory až dole v Kentu –
50 vsadím se, že za to může Dedalus Kopál. Tomu to nikdy zvlášť nezapalovalo.“

51 „Nemůžete jim to vyčítat,“ řekl Brumbál laskavě. „Za posledních jedenáct let
52 jsme důvodů k oslavám měli věru málo.“

53 „Já vím,“ řekla profesorka McGonagallová podrážděně. „Ale to ještě není
54 důvod, aby ztráceli rozum. Vždyť si počínají docela lehkomyšlně, chodí po ulicích
55 za bílého dne, dokonce si ani nevezmou mudlovské oblečení, a šuškájí si, co kdo
56 zaslechl.“

57 Úkosem vrhla na Brumbála ostrý pohled, jako by doufala, že z něj vymámí
58 aspoň něco, ale on mlčel, takže pokračovala: „To by tedy bylo ohromné, kdyby
59 se mudlové právě toho dne, kdy Vy–víte–kdo jak se zdá konečně zmizel, o nás
60 všecko dozvěděli. Předpokládám, že je *opravdu* pryč, Brumbále?“ (...)

61 „Lidé totiž *říkají*,“ naléhala dál, „že včera večer se Voldemort objevil v
62 Godrikově Dole. Šel tam hledat Potterovy. A tvrdí se, že Lily a James Potterovi
63 jsou jsou – že prý jsou *mrtví*.“

64 Brumbál přikývl a profesorka McGonagallová zalapala po dechu.

65 „Lily a James... nemohu tomu uvěřit... nechtěla jsem tomu věřit... Ach,
66 Albusi...“

67 Brumbál natáhl ruku a poklepal jí na rameno. „Já vím... já vím...“ řekl ztěžka.

68 Profesorce McGonagallové se třásl hlas, ale pokračovala: „Jenže to není
69 všecko. Říkají, že se pokusil zabít i jejich syna, Harryho, ale nedokázal to.
70 Nedokázal toho malého chlapce zabít. Nikdo neví proč ani jak, ale říkají, že
71 Voldemortova moc se nějak zhroutila, když nedokázal zabít Harryho Pottera – a
72 proto prý zmizel.“

73 Brumbál zasmušile přikývl.

74

75